

Τις μέρες του Αλέξη θα ανατέλλουμε

6 Δεκεμβρίου 2008, μια σφαίρα των επίσημων κρατικών μηχανισμών καταστολής στοχεύει το σώμα του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Η σφαίρα «εξοστρακίζεται» και εισβάλλει στις ζωές μας. Για περίπου ένα μήνα γίναμε το σώμα του Αλέξη. Μέρες οργής σε κάθε μικρή ή μεγάλη γωνιά όπου μετοίκησε το χαμόγελο του.

Ο Δεκέμβρης του '08 ήταν κάτι περισσότερο από μια αποτρόπαια και αναίτια δολοφονία, ήταν κάτι περισσότερο από την απογύμνωση των κρατικών μηχανισμών καταστολής, ήταν και ένα ερώτημα για τον κόσμο που δημιουργούμε, που ανεχόμαστε, που (δεν) ονειρευόμαστε.

Τα γεγονότα, βιωμένα από όλους μας σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, μας εξόργισαν και μας συν-κίνησαν. Στις κινητοποιήσεις αυτές αναγνωρίσαμε ένα σύνολο στοιχείων δυσεύρετα σε προηγούμενες συλλογικές δράσεις στον ελλαδικό χώρο: ποικιλομορφία στη σύνθεση των ανθρώπων που κατέβηκαν στο δρόμο, μαζικότητα, ένταση, μεγάλη διασπορά, διάχυση και διάρκεια των κινητοποιήσεων, αμφισβήτηση της κυριαρχίας των ΜΜΕ με τη χρήση των δικτύων αντιπληροφόρησης.

Μαθητές, φοιτητές, δάσκαλοι, άνεργοι, επισφαλείς εργαζόμενοι, μετανάστριες, ρομά, όλοι 'εμείς' κατεβήκαμε στους δρόμους, αμφισβητήσαμε τον κυρίαρχο τρόπο ζωής, εναντιωθήκαμε στην βία που όριζε και ορίζει τις ζωές μας. Γιατί ο Δεκέμβρης του '08 δεν έμεινε στο παρελθόν, είναι εδώ και τώρα.

Σήμερα, σε ένα διαλυμένο από τη λιτότητα—και όχι μόνο—σύστημα υγείας, χωρίς πρωτοβάθμια φροντίδα, χωρίς στελέχωση των νοσοκομείων με ανθρώπινους και υλικούς πόρους, με ελάχιστες κλίνες ΜΕΘ, χωρίς να έχουν στηθεί μηχανισμοί δημόσιας και δωρεάν εξέτασης όπου το τεστ δεν θα είναι είδος πολυτελείας για κάποιες-ους, η καθολική λύση της κυβέρνησης είναι η ατομική ευθύνη, η απαγόρευση και η καταστολή. Βέβαια, η καταπάτηση δημοκρατικών δικαιωμάτων/κεκτημένων δεν είναι κάτι 'έκτακτο' ούτε αντίθετο της θέσης των κυβερνήσεων. Για παράδειγμα, το νομοσχέδιο ενάντια στις διαδηλώσεις είχε σχεδιαστεί και προαναγγελθεί πολύ πριν την πανδημία.

Η συγκυρία της πανδημίας, λοιπόν, ευνοεί ήδη καθιερωμένες τάσεις, επιταχύνει τα σχέδια της εξουσίας που μας οδηγούν στην εξαθλίωση, τον ατομικισμό, τον θάνατο. Ο Χρυσοχοϊδης δηλώνει πως “η ΕΛ.ΑΣ είναι τον καιρό της πανδημίας το ΕΣΥ της προστασίας μας” και απαγορεύει τις συναθροίσεις άνω των 3 σε όλους τους δημόσιους χώρους της χώρας. Η παραπάνω δήλωση και ο ρόλος της ΕΛ.ΑΣ επιβεβαιώθηκε περίτρανα τη 17η Νοέμβρη, όταν, παρά τις απαγορεύσεις, πλήθος κόσμου σε πολλές πόλεις της χώρας αποφάσισε να διαδηλώσει για ψωμί, υγεία, παιδεία, ελευθερία.

Την ημέρα εκείνη γίναμε μάρτυρες ενός ακόμη οργίου αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας, με δεκάδες προσαγωγές, συλλήψεις, χημικά, τραυματισμούς για το καλό της “εθνικής υγείας”.

Αυτό που βιώνουμε δεν είναι «νόμος και τάξη»: είναι σημάδια οργάνωσης ενός «αστυνομικού» κράτους ενάντια στον «εσωτερικό εχθρό», ο οποίος λόγω της κοινωνικής δυναμικής έχει το πρόσωπο καθενός που θα διεκδικήσει. Παρατηρούμε έκτροπα των «οργάνων της τάξης» με την ηγεσία του υπουργείου να «διατάσσει» και να είναι πολιτικά υπεύθυνη για μια ξεκάθαρα αντιδημοκρατική εκτροπή. Δυστυχώς, σήμερα, δύο μήνες μετά την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, ο ρατσισμός της, ο αντικομμουνισμός της και οι πρακτικές της διαχέονται σε τμήματα του κρατικού μηχανισμού και βρίσκουν κάλυψη από αυτόν. Η επιστροφή, όχι απλά στην κανονικότητα, αλλά σε μία χειρότερη κανονικότητα από αυτή του 2008 προχωρά ομαλώς. Μια κανονικότητα της απομόνωσης, της τηλεργασίας, της τηλεκπαίδευσης, των δελτίων μετακίνησης, της παραπληροφόρησης, της τρομοκρατίας. Μια κανονικότητα που καθιστά αναγκαίο το να σκεφτόμαστε τρόπους να αλλάξουμε τον κόσμο.

Όπως το 2008, όπως και το 2011, οι μαζικοί αγώνες είναι αυτοί που ακυρώνουν τα σχέδια τρομοκράτησης του λαού ώστε να μην αντιστέκεται στην αυθαιρεσία του κράτους ή των εργοδοτών και να μη διεκδικεί ό,τι είναι δίκαιο. Η αυτοοργάνωση, η αλληλοστήριξη, τα δίκτυα αλληλεγγύης σε κάθε πόλη και γειτονιά είναι η απάντηση μας.

Καλούμε την Κυριακή 06/12/20 στις 12.00πμ στην πλ. Αγοράς

Κοινωνικό Στέκι-Στέκι Μεταναστών